

MIKKELIN HIIPPAKUNNAN PIISPA

Saarna pappisvihkimysmessussa 24.1.2010 Mikkelin tuomiokirkossa

Kun Jeesus oli saapunut Kapernaumiin, muuan sadanpäällikkö tuli hänen luokseen ja pyysi häntä apua sanoen: "Herra, palvelijani makaa kotona halvaantuneena, kovissa tuskissa." Jeesus sanoi: "Minä tulen ja parannan hänet." Mutta sadanpäällikkö vastasi: "Ei, Herra, en minä ole sen arvoinen, että tulisit kattoni alle. Sano vain sana, ja palvelijani paranee. Minä tottelen itsekin toisten käskyjä ja komennan omia sotilaitani. Kun sanon sotilaalle: 'Mene', niin hän menee, tai toiselle: 'Tule', niin hän tulee, tai palvelijalleni: 'Tee tämä', niin hän tekee."

Tämän kuullessaan Jeesus hämmästyti ja sanoi niille, jotka häntä seurasivat: "Totisesti: näin vahvaa uskoa en ole tavannut yhdelläkään israelilaisella. Minä sanon teille, että niin idästä kuin lännestä tulee monia, jotka taivasten valtakunnassa käyvät aterialle yhdessä Abrahamin, Iisakin ja Jaakobin kanssa. Mutta ne, joiden oli määrä periä valtakunta, heitetään ulos pimeyteen. Siellä itketään ja kiristellään hampaita." Sitten Jeesus sanoi sadanpäällikölle: "Mene. Tapahtukoon niin kuin uskot." Sillä hetkellä palvelija parani. (Matt. 8:5–13)

"Tärkeintä ei ole suuri usko Jumalaan, vaan usko suureen Jumalaan." Tämä iskulause on jäänyt mieleeni vuosien takaa jonkun pappiskollegan puheesta. "Tärkeintä ei ole suuri usko Jumalaan, vaan usko suureen Jumalaan." Tämän sunnuntain evankeliumissa on kyse juuri tästä.

Jeesus oli laskeutunut alas vuorelta ja saapunut Kapernaumin kaupunkiin. Miehitysvallan Rooman edustaja, sotilas ja komppanian päällikkö saapui Jeesuksen luokse. Upseeri pyysi Jeesukselta apua. Hänen palvelijansa oli halvaantunut ja kovissa tuskissa. Jeesus kuunteli miestä ja oli valmis tulemaan hänen kotiinsa ja auttamaan sairasta palvelijaa. Mutta sitten tapahtui yllätys. Mies kielsi Jeesusta tulemasta kotiin asti. Hän epäili kutsua kuuluisaa opettajaa kotiinsa. "En ole sen arvoinen, että tulisit kattoni alle. Sano vain sana, ja palvelijani paranee." Sadanpäällikön suuri luottamus hämmästytti Jeesusta: "Totisesti, näin vahvaa uskoa en ole tavannut yhdelläkään israelilaisella."

Roomalainen upseeri on päässyt Raamatun lehdille esimerkillisen uskon tähden. Mikä tekee hänen uskostaan sellaisen, että Jeesuskin ylistää sitä?

Ensinnä sadanpäällikkö tajusi kohdanneensa sellaisen henkilön, joka ei ollut tavallinen ihminen. Hän näki Jeesukseen liittyvän pyhyiden ja voiman. Jeesukseen liittyvä voima oli valtaa, joka ylitti kaikki inhimilliset rajat. Ihmisen voimattomuus sairauden edessä on musertava. Mutta Jeesus voi murtaa sairauden vallan – jopa vain käskysanalla: "Mene. Tapahtukoon niin kuin uskot."

Sadanpäällikkö luotti Jeesukseen. Usko merkitsi hänelle heittäytymistä Jumalan avun varaan. Aito usko ei ole mitään omatekoista "tee se itse –uskoa", jossa loppujen lopuksi kaikki riippuu

ihmisen omista kyvyistä ja voimista. Aito usko luopuu kaikesta omasta voimasta ja luottaa täysin Jumalaan ja hänen mahdollisuuksiinsa.

Englantilaisen 1600-luvulla eläneen Thomas Wilcoxin pieni kirjanen *Kallis hunajan pisara* on tullut monille kristityille hengellisen elämän tärkeäksi matkaoppaaksi. Wilcox opastaa: ”Kristus on Raamatun salaisuus; armo on Kristuksen salaisuus. Usko on ihmeellisin asia maailmassa. Lisää siihen jotakin omaasi ja sinä turmelet sen. Kristus ei edes katsokaan siihen. Kun uskot ja tulet Kristuksen luo, sinun on luovuttava omasta vanhurskaudestasi ja tuotava vain syntiä Voi, se on vaikeaa! Sinun on tuotava vain kurjuutesi ja puutteesi. Muuten ei Kristus sovi sinulle etkä sinä Kristukselle. Kristus tahtoo olla täydellinen lunastaja ja välimies ja sinun tulee olla kadotettu syntinen, muuten ette Kristus ja sinä milloinkaan kuulu toisillenne. Vaikein asia maailmassa on ottaa vanhurskaudekseen yksin Kristus, se on tunnustaa hänet Kristukseksi. Jos lisäät siihen jotain omaasi, et enää anna hänen olla Kristuksena.”

Sadanpäälliköllä oli usko, jossa ei ollut mitään omaa. Se oli luottamusta Kristukseen. Hän luotti yksin Jeesukseen eikä hänellä ollut tuotavana Jeesukselle kuin hätänsä ja avuttomuutensa. ”Tärkeintä ei ole suuri usko Jumalaan, vaan usko suureen Jumalaan.”

Toiseksi roomalaisen upseerin uskon esikuvallisuus on siinä, että hän luotti Jeesuksen sanaan. ”Sano vain sana, ja palvelijani paranee.”

Kapernaum oli Jeesuksen kotikaupunki hänen julkisen toimintansa aikana. Tästä johtuen sadanpäällikkö oli varmasti kuullut hyvän sanoman Jeesuksesta ja oli tietoinen hänen tekemistään tunteista. Sadanpäällikkö lienee itsekkin ollut kuuntelemassa, kun Jeesus puhui Jumalan valtakunnasta. Jeesus paransi upseerin palvelijan sen jälkeen, kun hän oli laskeutunut alas vuorelta pidettyään siellä Vuorisaarnan. Mahdollisesti sadanpäällikkö oli istunut kuulijoiden joukossa. Jumalan sana oli synnyttänyt uskon sadanpäällikössä. Hän ymmärsi sisimmässään, millainen voima Jeesuksen sanoilla oli. ”Sano vain sana ja palvelijani paranee.”

Meidän aikamme epäusko kohdistuu erityisesti Jumalan sanaan. Muutama päivä sitten luin erästä internetissä käytävää keskustelua uskosta. Nimimerkki Nas.se oli sitä mieltä, että Raamattu tulisi kirjoittaa uudelleen. Hänen mukaansa ”vanhasta parhaat osat ja viisaudet soveltaen kasaan. Kaikki jumala ja taikuskohöpinät pois. Ehkä parhaat tarinat jessestä, mutta ei jumalan poikana, voisi jättää, vaikka en häntäkään pidä todellisena henkilönä.” Tähän nimimerkki gagman jatkoi: ”Kirkon touhuissa olisi paljon enemmän järkeä, jos arkkipiispa tai paavi tai joku kirkolliskonsiili tms. voisi todeta, että tällaiset Raamatut sun muut jeesustarinat ovat vanhentunutta löpinää ja nyt kehitetään nykyaikaiset opit. Tosin sitten syntyisi kova kiista uusista opeista. ... Mutta lopulta varmaan saataisiin oppi, josta kaikenmaailman neitseestäsyntymiset, ruumiin ylösnousemiset ja helvetit olisi karsittu.”

Sadanpäällikön usko ei ollut tällaista Jumalan sanan yläpuolelle asettuvaa järjellä mestarointia. Se oli luottamusta Jumalan sanaan, ”sanan alle jäämistä”, kuten vanhat kristityt ovat sanoneet. Se ei merkitse tiedon ja järjen aliarviointia. Usko on järjen ja tiedon tuolla puolen. Se ei ole kuitenkaan järjetöntä, vaan pikemminkin järjen ylittävää todellisuutta.

Usko luottaa Raamattuun Jumalan ilmoituksena. Se on Jumalan sanaa, jossa Kristus on yhä kohdattavissa. Sen kautta Jumala yhä tekee työtään herättäen ja vahvistaen uskoa. Luterilaisina tunnustamme nöyrästi: ”Minä uskon, että en voi omasta voimastani uskoa Herraani Jeesukseen Kristukseen enkä tulla hänen luokseen, vaan että Pyhä Henki on kutsunut minua.” Tässäkin toteutuu viisaus: ”Tärkeintä ei ole suuri usko Jumalaan, vaan usko suureen Jumalaan.”

Roomalaisen sadanpäällikön usko on asetettu meille esikuvaksi. Erityisesti pappisviran hoitamiseen se avaa kaksi tärkeää näkökulmaa. Ensinnäkin pappi on kutsuttu julistamaan evankeliumia Kristuksesta ja hänen rakkaudestaan. Toiseksi hänet on kutsuttu opettamaan Jumalan sanaa, jossa evankeliumi Kristuksesta on ilmoitettu. Papilta se edellyttää yhtäältä sadanpäällikön syvää nöyryyttä Jumalan edessä, mutta toisaalta sadanpäällikön kaltaista rohkeaa luottamusta Jumalan voimaan ja mahdollisuuksiin. Papinkin kohdalla on totta se, että ”tärkeintä ei ole suuri usko Jumalaan, vaan usko suureen Jumalaan.”

Seppo Häkkinen